

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. január 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt **I.r.** vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2018. szeptember 04. napján kihirdetett 42.Kb.105/2017. számú ítéletét megváltoztatja.

II.r. vádlott cselekményét a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző bűnsegédként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének és a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett könnyű testi sértés vétségének minősíti.

I.r. vádlottal szemben halmazati büntetésül kiszabott pénzbüntetést 1 (egy) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre súlyosítja.

A börtönbüntetés végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

A szabadságvesztés büntetés elrendelése esetén az **I.r.** vádlott legkorábban a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

II.r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést halmazati büntetésül tekinti kiszabottnak, azt 150 (egyszázötven) napi tétel, napi tételenként 1.000 (egyezer) forint pénzbüntetésre és 1 (egy) évi törzsőrmesteri rendfokozatba visszavetésre súlyosítja.

A 150.000 (egyszázötvenezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni, ebben az esetben egy napi tétel összegének helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

I.r. és **II.r.** vádlottat egyetemlegesen kötelezi az eljárás során felmerült 152.123 (egyszázötvenkettőezer-százhuszonhárom) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** és **II.r.** vádlottak tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2018. szeptember 4. napján kihirdetett 42.Kb.105/2017. számú ítéletével **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében és a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében. Ezért őt halmazati büntetésül 200 napi tétel, napi tételenként 1000,- forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, továbbá a pénzbüntetés megfizetésére 5 havi részletfizetést engedélyezett.

II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétségében. Ezért őt 80 napi tétel, napi tételenként 1000,- forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, a pénzbüntetés megfizetésére 2 havi részletfizetést engedélyezett. A vádlottakat kötelezte a vonatkozásukban felmerült bűnügyi költség megfizetésére, valamint rendelkezett a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész az I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában 3 nap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül a II.r. vádlott terhére eltérő minősítés megállapítása, mindkét vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében, míg a II.r. vádlott védője - szintén 3 nap gondolkodási idő fenntartását követően - elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést. Az I.r. vádlott és védője, valamint a II.r. vádlott az ítéletet tudomásul vette.

A katonai ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa helyesen állapította meg a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából irányadó tényállást és abból okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére. Álláspontja szerint azonban tévedett, amikor a II.r. vádlott bűnösségét a vádtól eltérően szolgálatban kötelességszegés vétségében állapította meg. E körben azzal érvelt, hogy a II.r. vádlott a sértett bántalmazásában tevőlegesen nem vett részt, azonban az esemény idején végig az elkövetés helyén tartózkodott, az I.r. vádlott cselekményét végignézte. A sértett vallomása alapján a bántalmazás során tett ugyan az I.r. vádlott felé egy megjegyzést, hogy az ne bántsa már a sértettet, azonban annak semmilyen következménye nem volt, a sértetti vallomás szerint az I.r. vádlott ezt követően is megütötte. Mindezekre figyelemmel a II.r. vádlott az I.r. vádlott - általa is felismerhető - jogellenes cselekménye folytatásának megakadályozása érdekében nem cselekedett, a sértett bántalmazását nem akadályozta meg, arra még kísérletet sem tett annak ellenére, hogy észlelhette, hogy szóbeli felszólítása eredményre nem vezetett. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a bűnösségi körülményeket értékelve tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlottakkal szemben enyhítő szakasz alkalmazásának van helye. A vádlottak a cselekményük elkövetésekor tudatosan, több alkalommal megszegték a szolgálatuk ellátására vonatkozó szabályokat, amikor az általuk kezdeményezett igazoltatásról, illetve a sértett előállításának megkezdéséről majd annak félbeszakításáról nem tettek jelentést a Tevékenység-irányítási Központ felé, így eljárásuk utólagos visszaellenőrizhetőségét nehezítették. Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a II.r. vádlott bűnösségét a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban bűnsegédként elkövetett bántalmazás büntetében és a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett könnyű testi sértés vétségében állapítsa meg. A vádlottakkal szemben a Be. 606. § (4) bekezdése alapján - halmazati büntetésül - végrehajtásában felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztés büntetés kiszabására, a II.r. vádlottal szemben akinek a szolgálati viszonya még fennáll, a Btk. 137. §-a alapján lefokozás katonai büntetés alkalmazására tett indítványt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.690/2018/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést részben eltérő tartalommal és kiegészítésekkel tartotta fenn. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben megalapozatlan, a Be. 592. § (2) bekezdés a.) és c.) pontja alapján hiányos, illetve iratellenes. Álláspontja szerint **sértett** tanúvallomásának megfelelően az ítélet 4. oldal első bekezdésének utolsó előtti mondatában írt tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a.) pontja szerint az ügyiratok tartalma alapján akként kell kiegészíteni, illetve pontosítani, hogy **„...I.r. vádlott sértettet** kiszállította, majd a fején és a testén legalább 5 alkalommal ököllel megütötte,

illetve megrúgta, eközben **II.r. vádlott** rászólt az I.r. vádlottra, hogy ne bántsa, azonban nem akadályozta meg a sértett további bántalmazását...." Álláspontja szerint e helyesbítéssel a tényállás már megalapozott lesz, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, mérlegelésen alapuló, megalapozott tényállást állapított meg, így a tényállást a II.r. védő által a felmentés érdekében támadó fellebbezés a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre. Érvelése szerint az eljáró tanács a tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban anyagi jogszabályt sértett, amikor a II.r. vádlott cselekményét szolgálatban kötelességszegés vétségének minősítette, tekintettel arra, hogy a II.r. vádlott az I.r. vádlottal együtt vont a jogszerű intézkedés alá a sértettet, azonban a félreeső helyen véghezvitt bántalmazás során mindvégig az I.r. vádlott közelében tartózkodott és nem akadályozta meg a járőrtársa jogellenes cselekményét. Az I.r. vádlott így okkal számíthatott a II.r. vádlott támogató jelenlétére és arra, hogy intézkedési kötelezettségét nem fogja teljesíteni. Hivatkozott arra is, hogy a tettesi alapcselekményhez igazodóan a bántalmazás során okozott testi sérüléssel összefüggésben a II.r. vádlott bűnösségét a bűnsegédként elkövetett könnyű testi sértés vétségében is meg kell állapítani. Utalt arra, hogy a katonai tanács a bűnösségi körülményeket nem értékelte megfelelően és figyelmen kívül hagyta, hogy a cselekményük elkövetésekor a szolgálatuk ellátására vonatkozó szabályokat több alkalommal, súlyosan megszegték, illetve nem értékelte kellő súllyal, hogy a terhükre rótt cselekmény bosszú által motivált volt, valamint az I.r. vádlott terhére azt sem, hogy a járőr vezetőjeként hajtotta végre cselekményét, amelyet megakadályozni lett volna köteles. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a tényállást az átiratában írtaknak megfelelően egészítse ki, az ítéletet a Btk. 606. § (1) és (2) bekezdése alapján akként változtassa meg, hogy **II.r. vádlott** cselekményét minősítse bűnsegédként elkövetett, a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetnének, valamint a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett könnyű testi sértés vétségének. **I.r. vádlottal** és a **II.r. vádlottal** szemben a Btk. 37. § (1) bekezdés a.) pontja alapján szabjon ki börtönbüntetést, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése értelmébe próbaidőre függessze fel. Állapítsa meg, hogy a vádlottak - végrehajtás esetén - a Btk. 38. § (2) bekezdés a.) pontja szerint a büntetés 2/3-ad részének kitöltése után bocsáthatók feltételes szabadságra. Indítványozta továbbá, hogy a II.r. vádlottat katonai mellékbüntetésként a Btk. 136. § (1) bekezdés a.) pontja és a 139. § (2) bekezdése alapján vesse vissza őrmesteri rendfokozatba, a vádlottakat a Be. 574. § (2) és (4) bekezdése értelmében egyetemlegesen kötelezze az eljárás során felmerült bünyügyi költség megfizetésére. Az ítélet indokolásában a súlyosító körülményeket egészítse ki, egyebekben az ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

Az I.r. vádlott védője utóbb benyújtott írásbeli beadványában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az I.r. vádlott vonatkozásában hagyja helyben. Megalapozatlannak tartotta azt a megállapítást, miszerint az I.r. vádlott a cselekményt kitervelten, bosszúból követte el. Hivatkozott arra, hogy az I.r. vádlott állásának elvesztése után biztonsági őrként tudott elhelyezkedni, az új munkahelyén elfogadták, a közösségbe sikeresen beilleszkedett. Felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása esetén nem kizárt, hogy állását elveszítheti, ez a büntetés az újabb munkahelyi elhelyezkedését is megnehezítené, illetve a családját is súlyosan érintené.

A II.r. vádlott védője a 2019. január 2. napján érkezett beadványában a korábban elsődlegesen felmentésre, másodlagosan enyhítésre irányuló fellebbezését visszavonta. Ugyanakkor kifejtette, hogy az egy ütést meghaladó, többrendbeli bántalmazás ténye nem állapítható meg. Ezért a Fellebbviteli Főügyészségnek a Be. 592. § (2) bekezdés a.) és c.) pontjára való hivatkozása, ezzel összefüggésben a tényállás kiegészítésére vonatkozó indítvány alaptalan, az nem foghat helyt és nem lehet megállapítani a II.r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett könnyű testi sértés

vétsége miatt. Érvelése szerint a sértett bántalmazása a mérlegeléssel megállapított tényállás szerint csak az I.r. vádlott által történt egy alkalommal, amit az igazságügyi orvosszakértő nyilatkozata is alátámaszt. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem tekinthető iratellenesnek, az elsőfokú katonai tanács kellő indokát adta annak, hogy a sértett vallomását miért csak részben fogadta el. Indítványozta a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés elutasítását, az elsőfokú ítélet helybenhagyását azzal, hogy álláspontja szerint az egyetemleges bűnügyi költség viselés feltételei sem állnak fenn.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a másodfokú nyilvános ülésen eljáró képviselője a perbeszédében az átiratában írt indítványát fenntartotta. Megismételte a tényállás pontosítására vonatkozó indítványát. Álláspontja szerint e helyesbítésekkel a tényállás már megalapozott lesz, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, a mérlegelésen alapuló, megalapozott tényállástól eltérő tényállás nem állapítható meg. Fenntartotta a II.r. vádlott cselekményének téves minősítésére vonatkozóan előadottakat. E körben utalt arra, hogy a sértettel együtt foganatosítottak intézkedést, majd amikor egy félreeső helyen az I.r. vádlott megkezdte a sértett bántalmazását, azt a II.r. vádlott nem akadályozta meg, komolynak tekinthető közbelépést nem tett, így az I.r. vádlott joggal számíthatott a II.r. vádlott támogató jelenlétére és arra, hogy nem fog fellépni vele szemben. Ezért a II.r. vádlott cselekménye a bűnsegédként elkövetett, a Btk. 301.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének és a Bt. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett könnyű testi sértés vétségének minősül. Súlyosító körülményként indítványozta figyelembe venni mindkét vádlott vonatkozásában a szolgálat ellátására vonatkozó szabályok többszöri megszegését, a magatartásuk kiterveltségét, a bosszú általi motiváltságot, illetve azt, hogy egy mentálisan sérült szenvedte el az I.r. vádlott bántalmazását. Rámutatott, hogy az I.r. vádlott tekintetében az elsőfokú katonai tanács által értékelten túl további súlyosító körülmény, hogy cselekményét járőrvezetőként követte el. Indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács a vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetést börtönbüntetésre súlyosítsa, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdés értelmében próbaidőre függessze fel. Állapítsa meg, hogy a börtönbüntetés utólagos végrehajtása esetén a vádlottak legkorábban a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követően bocsáthatók feltételes szabadságra. Figyelemmel a Becsületbíróság döntésére, miszerint a II. r. vádlott a szolgálatban megtartható, álláspontja szerint őt indokolt előzetes mentesítésben részesíteni, azonban a Btk. 136. § (1) bekezdés a.) pontja és a 139. § (2) bekezdése alapján őrmesteri rendfokozatba történő visszavetése indokolt.

Az I.r. vádlott védője a 2018. december 28. napján kelt beadványában foglaltakat fenntartotta. Kiemelte, hogy mivel az I.r. vádlott szolgálati viszonya fegyelmi fenytéssel került megszüntetésre és a 2015. évi XLII. törvény 190. §-ban foglaltaknak megfelelően a rendfokozatát is elveszítette, így a bíróságnak erről nem kellett döntenie. Utalt arra is, hogy az elsőfokú katonai tanács hiánytalanul állapította meg és az 56.BK. Véleménynek megfelelően értékelte a bűnösségi körülményeket. Megalapozatlannak tartotta azonban az ügyészség álláspontját, mely szerint az I.r. vádlott a cselekményt kitervelten, bosszúból követte el. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét I.r. vádlott vonatkozásában hagyja helyben.

A II.r. vádlott védője a fellebbezését visszavonó beadványában írtakat változatlanul fenntartotta, azokat lényegében megismételte és az ítélet helybenhagyását indítványozta a II. r. vádlott tekintetében. A ügyészség súlyosításra és a tényállás kiegészítésére irányuló fellebbezés elutasítását kérte.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán semmit nem kívánt előadni, míg a II.r. vádlott csatlakozott a védőjéhez.

A Fővárosi Ítéletábrá Katonai Tanácsa az elsőfokú határozatot és az azt megelőző bírósági eljárást a II.r. vádlott vonatkozásában - mivel az ügyész a II.r vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítését érintő fellebbezést terjesztett elő- a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelmében, míg az I.r. vádlott tekintetében a Be. 590. § (3) és (5) bekezdése alapján korlátozott terjedelemben bírálta felül.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács a tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta, az ügy érdemi elbírálását, illetve a felülbírálatot befolyásoló eljárási szabálysértést nem vétett, eljárási szabálysértésre az érdekeltek sem hivatkoztak. Helyesen járt el az elsőfokú katonai tanács, amikor a Be. 291. § (1) bekezdése alapján felolvasással tette a bizonyítási eljárás részévé a tárgyaláson vallomástételi jogával élni nem kívánó II.r. vádlott nyomozás során tett gyanúsítottai vallomását.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta. Ítéletének tényállását a tárgyaláson kihallgatott vádlottak vallomása, a tárgyaláson kihallgatott és a vádlottak cselekményéről közvetett, illetve közvetlen ismeretekkel rendelkező tanúk (**tanú1, tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú7, tanú8**) vallomásai, a tárgyaláson meghallgatott **szakértő1** igazságügyi orvosszakértő és **szakértő2** igazságügyi pszichológus szakértő szakvéleményei, és a tárgyaláson ismertetett egyéb okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Ismertetéssel tette a bizonyítási eljárás részévé a parancsnoki kivizsgálás megállapításait tartalmazó összefoglaló jelentést, **tanú9** joghatályos magánindítványt tartalmazó feljelentését, a vádlottak szolgálati jelentéseit, a GPS adatok alapján készített útvonaltervet, **tanú4** és **tanú5** jelentéseit, a fényképmellékletet.

I.r. vádlott a tárgyaláson tagadta bűnösségét, azt azonban elismerte többek között, hogy a járőrszolgálatuk során rendőri intézkedés alá vonták a **tanú2** által vezetett gépjárművet, amiből II.r. vádlott kiszállította a hátsó ülésen helyet foglaló **sértettet** és mivel nem volt bekapcsolva a biztonsági öve, előállítás céljából beültették a járőrautó hátsó ülésére, majd elindultak ... irányába. Kis idő múlva - mivel a II.r. vádlottnak személyes szükségleteit kellett elvégeznie - félreálltak a bekötőútra, majd miután a II.r. vádlott végzett, **sértettet** saját kérésére otthagyták, míg ők továbbindultak eredeti küldetésük szerint. Nem tagadta, hogy nem jelentették a Tevékenység Irányító Központnak, amikor intézkedés alá vonták a **tanú2** által vezetett ... típusú gépjárművet, azt sem jelentették, hogy **sértettel** közölték az előállítási szándékukat, mint ahogyan nem hajtottak végre rajta ruházat átvizsgálást sem, amikor beültették a járőrautóba. Azt azonban kategorikusan tagadta, hogy az intézkedés során bántalmazták volna **sértettet**. **II.r.** vádlott is tagadta a bűnösségét, a tárgyaláson felolvasott nyomozati vallomásában a cselekménnyel kapcsolatban lényegében az I.r. vádlottal egyezően nyilatkozott.

Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlottak védekezésével szemben -mérlegelési jogkörében - az ítélet 3. oldalának utolsó bekezdésétől a 4. oldal második bekezdéséig terjedően terhelő tartalmú történeti tényállást állapított meg. A bizonyítékokat az ítélet 4. oldal harmadik bekezdésétől a 11. oldal 2. bekezdéséig ismertette, azokat egyenként és összességükben is vizsgálta. A másodfokú katonai tanácsa álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a logika szabályai szerint értékelte a bizonyítékokat, ennek során logikai hibát nem vétett, indokolási kötelezettségének a kellő mértékben eleget tett. Bizonyíték értékelő tevékenységéről a 11. oldal harmadik bekezdésétől a

13. oldal második bekezdéséig a szükséges terjedelemben adott számot. Nem tévedett akkor sem, amikor úgy ítélte meg, hogy a sértett törvényes képviselője által előterjesztett magánindítvány a Btk. 31. § (3) bekezdése alapján joghatályosnak minősül.

A másodfokú bíróság nem osztotta a Fellebbviteli Főügyészségnek azon álláspontját, mely szerint az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállás részben megalapozatlan, mert a Be. 592. § (2) bekezdés a.) és c.) pontja alapján hiányos, illetve iratellenes.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta a felülbírálata alapjául. Az elsőfokú katonai tanács az ítélet 4. oldal első bekezdésében rögzítette a tényállásában, hogy ...**I.r. vádlott sértettet** is kiszállította, majd a fején és a testén legalább 5 alkalommal ököllel megütötte, illetve megrúgta, amit látva **II.r. vádlott** rászólt az I.r. vádlottra, hogy ne bántsa, azonban nem akadályozta meg a sértett bántalmazását." Az elsőfokú katonai tanács az általa megállapított történeti tényállást pontosan, az iratok tartalmával egyezően rögzítette, az tartalmazza a vádlottak cselekményének elbírálásához, tényállásszerűségének megállapításához és a cselekményük minősítéséhez szükséges releváns tényeket, így az kiegészítésre nem szorul.

A II.r. vádlott cselekményének eltérő minősítésére irányuló ügyészi indítvány megalapozott.

A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban tévedett a II.r. vádlott terhére rótt cselekmény jogi minősítésekor. Az irányadó tényállás alapján az I.r. vádlott, aki a cselekmény elkövetésekor a Btk. 459. § (1) bekezdés 11/k.) pontja alapján hivatalos személynek minősült, az akkor még csupán 17 éves **sértettet** mindenféle törvényi felhatalmazás nélkül legalább öt alkalommal megütötte, aminek következtében a sértett 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett. Ezzel tettesként a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettét és a Btk. 164. § (1)-(2) bekezdésébe ütköző könnyű testi sértés vétségét elkövette. Az kétségtelen, hogy a II.r. vádlott a sértett bántalmazásában tevőlegesen nem vett részt, azonban az esemény idején az I.r. vádlott járőrtársaként végig a helyszínen tartózkodott, az I.r. vádlott jogellenes cselekményét végignézte, azt nem akadályozta meg, arra még kísérletet sem tett. A sértett bántalmazása közben tett azon megjegyzése, hogy az I.r. vádlott ne bántsa a sértettet, eredményre nem vezetett, nem volt alkalmas a cselekmény félbeszakítására sem. Mindez csak arra enged következtetni, hogy a felszólítás oka az volt, hogy II.r. vádlott megelégedte a sértett korábban elkezdett I.r. vádlott általi bántalmazását, nem pedig annak bizonyítéka, hogy ő maga ne értett volna egyet az I.r. vádlott cselekményével, szándékával. A II.r. vádlott magatartásával nyilvánvalóan szándék erősítőleg hatott az I.r. vádlottra, aki okkal számíthatott a II.r. vádlott támogató jelenlétére, illetve arra, hogy a II.r. vádlott a sértett érdekében nem fog fellépni, intézkedési kötelezettségének nem fog eleget tenni és I.r. vádlott cselekményéről jelentést sem fog készíteni. Ezt az is alátámasztja, hogy a II.r. vádlott az I.r. vádlott cselekményéről sem szóban, sem írásban nem tett jelentést.

A Btk. 14. § (2) bekezdése szerint bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez másnak szándékosan segítséget nyújt.

Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a bántalmazás során végig a helyszínen tartózkodó, közbe nem avatkozó járőrtárs, jelen esetben II.r. vádlott magatartását részesi, bűnsegédi cselekményként kell értékelni, mind a hivatali bűncselekmény, mind pedig az annak során történ

sérülés okozás vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság által II.r. vádlott terhére rótt szolgálatban kötelességszegés vétsége csak látszólagos alaki halmazatban áll a hivatali és testi épség elleni bűncselekményekkel.

Mindezekre figyelemmel a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a tettesi alapcselekményhez igazodóan **II.r.** vádlott cselekményét a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban bűnsegédként elkövetett bántalmazás büntettének, valamint a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett könnyű testi sértés vétségének minősítette.

A mindkét vádlott vonatkozásában a súlyosabb jogkövetkezmény alkalmazására irányuló ügyészi fellebbezés alapos.

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettét a törvény 1 évtől 5 évig terjedő, míg a könnyű testi sértés vétségét két évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk. 81. § (3) bekezdése szerint ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát. Ez alapján jelen ügyben a vádlottakkal szemben 1 évtől 7 évig terjedő törvényi keretek között szabható ki szabadságvesztés büntetés. A Btk. 80. § (2) bekezdése alapján a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, ami jelen esetben 4 év. A Btk. 14. § (3) bekezdése rögzíti, hogy a részesekre is a tettesekre megállapított büntetési tételt kell alkalmazni. A Btk. 82. § (1) bekezdése értelmében pedig a büntetési tételnél enyhébb büntetés akkor szabható ki, ha annak legkisebb mértéke a büntetés kiszabásának elveire is túl szigorú lenne.

A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács tévedett, amikor pénzbüntetést szabott ki az I.r. vádlottal szemben a Btk. 82. § (3) bekezdésében rögzített enyhítő szakasz alkalmazásával, és ennek nem is adta kellő indokát.

Az elsőfokú bíróság ítéletében nagy részben helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban további súlyosító körülményként kell értékelni a vádlottak terhére, hogy a cselekményeik elkövetésekor tudatosan a szolgálatuk ellátására vonatkozó szabályokat több alkalommal, súlyosan megszegték azzal, hogy az általuk kezdeményezett igazoltatásról, illetve a sértett előállításának megkezdéséről, annak félbeszakításáról nem tettek jelentés a Tevékenység-irányító Központ felé. Osztotta a másodfokú bíróság azon ügyészi álláspontot is, miszerint a vádlottak terhére kell értékelni a jogellenes magatartásuk kiterveltségét. A cselekmény előre kiterveltségére utal, hogy a sértettet egy emberek által ritkán járt, a főúttól mintegy 250 méterre lévő földes útra vitték, majd a bántalmazást követően őt az általuk észlelhető sérülései ellenére otthagyták az elhagyatott mezőgazdasági területen. A vádlottak cselekményének tárgyi súlyát jelentősen növeli, hogy cselekményüket egy mentálisan sérült fiatalkorú személy sérelmére követték el. A II.r. vádlott vonatkozásában azonban nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő a bűnsegédi minősége.

Az általa feltárt bűnösségi körülményekre tekintettel is tévedett az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogkövetkezmények megválasztásánál. A vádlottakkal szemben kiszabott büntetés a Btk. 79.§-ban rögzített büntetési célok elérésére nem alkalmas, nem szolgálja sem a speciális, sem a generális prevenciót.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az I.r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést súlyosította, vele szemben a Btk. 37. § (1) bekezdés a.) pontja alapján 1 év 6 hónap tartamú börtönbüntetést szabott ki, mert úgy ítélte meg, hogy különösen a generális prevenciók célok kizárólag szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetők el. A másodfokú bíróság a feltárt enyhítő körülményeket és az I.r. vádlott személyi körülményeit is értékelve azonban a szabadságvesztés végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján 2 évi próbaidőre felfüggesztette, mert úgy ítélte meg, hogy végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása az I.r. vádlott társadalomra veszélyességének fokára figyelemmel elégséges is a büntetési célok eléréséhez. A másodfokú katonai tanács a Btk. 38. § (2) bekezdés a.) pontja alapján rögzítette, hogy az I.r. vádlott a szabadságvesztés utólagos végrehajtása esetén a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A fellebbviteli bíróság ezzel szemben a II.r. vádlott esetében a vonatkozásában feltárt enyhítő körülmények nyomatékát értékelve nem látta törvényi akadályát a Btk. 82. § (1) (2) bekezdés d.) pontjára figyelemmel a (3) bekezdésben foglalt rendelkezések alkalmazásával pénzbüntetés kiszabásának, mert úgy ítélte meg, hogy vele szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása a büntetési célokon túlmutató joghátrányt jelentene. Mindezekre és az eltérő minősítés folytán megváltozott büntetési tételkeretre is figyelemmel az elsőfokú bíróság által a II.r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést halmazati büntetésül kiszabottnak tekintette, a pénzbüntetés napi tételének számát a cselekmények tárgyi súlyára figyelemmel 150 napi tételre súlyosította. Egy napi tétel összegét a II.r. vádlott jövedelmi viszonyaira is tekintettel a törvényi minimumban, 1000,- forintban határozta meg. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának álláspontja szerint a II.r. vádlott a rendőri szolgálatban megtartható, lefokozására nincs szükség. Azonban az általa elkövetett bűncselekmény, egy többszörösen kiszolgáltató helyzetben lévő polgári személy sérelmére elkövetett bántalmazás során tanúsított passzivitása a rendfokozat tekintélyének sérelmével járt. Ezért őt a másodfokú bíróság - mivel az elsőfokú elbírálás óta a viselt rendfokozata címzetes főtörzsőrmesterre változott - a Btk. 136. § (1) bekezdés a.) pontja és a Btk. 139. § (2) bekezdése alapján 1 évre a törzsőrmesteri rendfokozatba vetette vissza.

A vádlottakat a Bt. 574. § (2) és (4) bekezdése értelmében egyetemlegesen kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit -annak helyes indokaira tekintettel - a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2019. január 23.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.
előadó bíró

. Szabó Éva hb. alezredes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 42.Kb.105/2017. számú ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2019. január 23.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke